

Školačka (28.8.2014)

Ani se nebudu pokoušet spočítat, kolik let už jsem ze školy; je to tak dávno! Přesto ale pro mě začátek září neztratil svou magickou sílu nových začátků. Zvláště pak, když jako letos připadá 1. září na pondělí. Tomu se (u mě zatím) nevyrovná ani pondělkový 1. leden, protože to je volný den a všechno je trochu jinak.

Před začátkem září ale s trochou nostalgie vzpomínám na bílé podkolenky a lehkou, protože ještě sešity, knihami a povinnostmi nenaplněnou aktovku. Dostávali jsme nové sešity a učebnice – v těch nejnižších třídách určitě bývaly nové, alespoň já si je tak pamatuju. Prohlíželi jsme si je a žasli, těšili se a trochu se i děsili, co všechno budeme muset do prázdnin umět.

Možná právě tento pocit nejvíc od sebe odlišuje ty dva začátky nového roku. Zatímco ten lednový nám připomíná, že jsme anebo rozhodně budeme letos zase o rok starší, a budoucích dvanáct měsíců se před námi rozprostírá v řádu jara, léta, podzimu, zimy a mnoha jmenin a narozenin, tak zářijový začátek roku jako by byl začátkem cesty plné úkolů a zkoušek, na jejímž konci budeme o něco moudřejší.

Určitě jsou znalosti a zkušenosti, které bychom si nejráději odpustili, ale často právě ony jsou

pro nás těmi nejdůležitějšími. Třeba jako poznání, že kamna pálí, že nečekaná voda dokáže pěkně podemlít nohy a že led potměšile ukrytý pod sněhem setsakra klouže.

Ale jsou i mnohem lepší a příjemnější poznání. Každý rok se o kousek víc naučíme o tom, kým jsme a co dokážeme. A také kde je naše místo. A když máme to štěstí, tak na tom místě i jsme. A když nejsme, tak alespoň víme, kterým směrem bychom se napřesrok po prázdninách měli vydat. Možná je dokonce někdy důležitější jít správnou cestou, než rychle dorazit k cíli.

Doufám, že se mi ten sváteční pocit bílých podkolenek malé školačky dostaví i letos. Že se dostaví nám všem nad první nepopsanou stránkou v novém sešitě, než tam napíšeme svou první letošní větu.

O čem asi bude?

{fshare}